

F. t. l. vedr. naturbeskyttelse m.v.

hele landet forudsættes det, at kommissionen, når den har afsluttet sin gennemgang af samtlige amter og afgivet indstilling til ministeren om fastlæggelsen af linierne for alle amter, afgiver en samlet redegørelse til ministeren. Kommissionen skal i denne redegørelse beskrive, om der på baggrund af erfaringerne fra arbejdet med at fastlægge de udvidede linier er behov for i ganske enkelte tilfælde at justere de allerede fastlagte beskyttelseslinier, således at enkelte områder efterfølgende kan undtages fra beskyttelsen. Dette kan herefter ske ved, at ministeren træffer beslutning herom med hjemmel i naturbeskyttelseslovens § 69.

For at lette administrationen yderligere i amter og kommuner har Skov- og Naturstyrelsen påbegyndt udarbejdelsen af en vejledning om administrationen af beskyttelsesliniebestemmelserne, som vil beskrive administrationen i perioden, indtil de udvidede linier træder i kraft i de enkelte amter samt den efterfølgende administration, når de nye beskyttelsesliniebestemmelser er trådt i kraft. Vejledningen forventes at foreligge i foråret 1998, inden de første udvidede beskyttelseslinier vil kunne sættes i kraft.

Med lovforslaget vil der i perioden, indtil de udvidede linier er trådt i kraft i samtlige amter, være et forskelligt retsgrundlag i de enkelte amter og kystkommuner, idet der i nogle amter gælder en 100 m beskyttelseslinie og i andre en 300 m linie. Denne forskel er imidlertid relativt beskeden, fordi det, som nævnt ovenfor, i lovbemærkningerne til den gældende lov er forudsat, at amter og kommuner allerede fra lovens ikrafttræden i den udvidede zone udviser tilbageholdenhed med tilladelser efter planloven og planlægning, der er i strid med formålet, og at dette følges op af Skov- og Naturstyrelsens indsigelser imod forslag til regionplaner og lokalplaner, der er i strid med lovens formål. Forslaget indebærer endvidere, at det tidsrum, hvor lodsejerne har mulighed for at foretage nyttilplantning i overensstemmelse med overgangsreglerne i lovens § 3, stk. 4, afkortes forskelligt fra amt til amt. Også denne forskel er relativt beskeden, fordi der efter bestemmelsen i § 3, stk. 4 i ændringsloven (lov nr. 439 af 1. juni 1994), ikke kan ske gentilplantning på arealer, hvor der efter lovens ikrafttræden er foretaget tilplantning, som ikke er et led i den hidtidige drift. Det vurderes derfor, at hensynet til retssikkerheden for grundejerne samt hensynet til et klarere administrationsgrundlag må veje tungere end hensynet til et ensartet retsgrundlag for hele landet.

Ministeren har med hjemmel i naturbeskyttelseslovens § 15, stk. 5, fastsat de nærmere retningslinier for fastlæggelsen af klitfrednings- og strandbeskyttelses-

liniens forløb, jfr. bekendtgørelse nr. 800 af 5. oktober 1995. På baggrund heraf har Strandbeskyttelseskommissionen efter sin nedsættelse i oktober 1995 indledningsvis besigtiget og gennemgået en række kyststrækninger overalt i landet med henblik på at fastlægge principielle retningslinier for typiske problemer. Disse retningslinier, som er udsendt til samtlige amter og kystkommuner, skal danne grundlag for det udkast til liniernes forløb, som skal fremlægges offentligt og udsendes til berørte lodsejere.

Kommissionen har i august 1996 påbegyndt arbejdet med fastlæggelsen af de udvidede beskyttelseslinier i det første amt, Bornholm. En endelig indstilling om liniens forløb bl.a. på baggrund af en gennemgang af de indkomne indsigelser forventes at foreligge i foråret 1998. Kommissionen har i foråret 1997 påbegyndt arbejdet med fastlæggelsen af liniernes forløb i Fyns og Frederiksborg amter.

Det er fra amtskommunal og kommunal side ønsket, at der ved fastlæggelsen af de udvidede linier tages hensyn til den kommunale og amtskommunale planlægning i højere grad, end det er forudsat med loven. Det er således foreslået, at områder, som i en kommuneplans rammer for lokalplanlægningen er fastlagt til byudvikling, ikke omfattes af de udvidede beskyttelseslinier.

Strandbeskyttelseskommissionen har under sit arbejde med fastlæggelsen af de udvidede linier i de første amter vurderet, at de bynære byudviklingsområder, som ville kunne komme på tale at undtage fra beskyttelsen, udgør en meget beskeden procentdel af den samlede kyststrækning, og at en undtagelse heraf derfor kun vil have ringe betydning for beskyttelsen af de nære kystområder.

Kystloven og bemærkningerne hertil gør endeligt op med forholdet til planlægningen, idet det anføres, at områder, der er omfattet af regionplanretningslinier og kommuneplanrammer, og som ikke er detailplanlagt ved lokalplan, og som idag typisk ligger ubebyggede hen, vil blive omfattet af de udvidede beskyttelseslinier. Et områdes planlægningsmæssige status er, bortset fra lokalplaner, således uden betydning for fastlæggelsen af den udvidede klitfrednings- og strandbeskyttelseslinie, og der er således ikke i den gældende lov hjemmel til at gøre en særlig undtagelse for bynære byudviklingsområder, der er fastlagt i en kommuneplans rammer for lokalplanlægningen.

Dette principielle udgangspunkt må fastholdes, og strandbeskyttelseskommissionen skal ikke tage stilling til planlægningsspørgsmål.

Der gælder alene en særlig undtagelse for lokalplanlagte områder, jfr. kystlovens § 3, stk. 3, idet sådanne områder kan udnyttes i overensstemmelse